

**GRAUPE / CECCALDI /
LILLINGER / CECCALDI
qöölp**

Budapest Music Center Rec., 2019, 50:49

Nic tu není jednoduché, natož zjednodušené: od hádankového názvu kvartetu přes exkluzivní nástrojové složení či prorůstání nejrůznějších přístupů od rocku přes jazz přes folk po komorno, vše spontánně naduřené, po kuráž, se kterou se hudebníci vydávají stezkou nestezkou bez jejího předchozího probádání. Houslista Théo Ceccaldi, violoncellista Valentin Ceccaldi, kytarista Ronny Graupe a hráč na bicí Christian Lillinger, známí z řady jiných seskupení, se prostě vydali ve dnech 17. až 20. července 2017 do BMC Studia v Budapešti, aby se bez obvyklých „předpisů“ vydali všanc vlastním „nerozvázným“ skladbám a – kupodivu – pouze jedné improvizaci. Výsledek? 50 minut vehementní rozbouřenosti, protěkané tu morseovkovým přístupem se zákřiky, tu hrubozrným prodramatizováním a zádrhelnou mžikovostí, tu zase prochaotizovanou smýčivostí a vyzmatkovávaně cvalným rejem s neočekávanými prolukami. Nástroje tu fungují s třeskatým nasazením, jako by jejich vlastníci pílili každý někam jinam, ale omyl, jsou stále pospolu, ze zdánlivého zmatku povstává místy až řehole, rozvířovaná vzápětí úryvkovou spádností. Pohádkový hororek, odvyprávěný na přeskáčku, prostřídá vzedmutě rozvýskaný shon, proudné rejdní, směřující do utrhačného řádění, dryáčnická horempádnost nebo oddalovaná i zase přibližovaná odhadovačnost. Kompozice jsou natolik namátkující, že poskytují co nejvíce prostoru přívalovým houslím, urputně pozatínané kytaře, vlnobitným i třeskatým bubnům a zapikolovaně nenechavému a rozdivenému cellu. Ale to vše se neustále mění, nástroje si vzájemně lahodí, podloudničí, vypučí vždy přesně v určený moment, prověňčovávají se, „velrybně“ naplouvají nebo se s vláchnou lichotností roztěkávají. My můžeme pouze ocenit neopotřebovanost spontánní dramaturgie celého alba, jeho obhlédavost, neoposlouchanost, akčnost, senzibilitu i ofenzivnost.

Z. K. Slabý